

— Det omtvistede direktiv annulleres, idet det er retsstridigt, således som angivet i sagsanlægget for Retten, og Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Det fastslås, at kendelsen af 22. januar 2008, ved hvilken en sag, der var anlagt den 21. juli 2004, blev afgjort, udgør en tilsidesættelse af i EMRK's artikel 6 på grund af den urimeligt lange varighed af sagsbehandlingen, og at appellanten alene af den grund er berettiget til at få sin sag prøvet.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for sin appel, iværksat til prøvelse af ovennævnte kendelse fra Retten, gjort gældende, at der er blevet anlagt en urigtig fortolkning af artikel 230, stk. 4, EF er fortolket forkert, og at der er sket en række uregelmæssigheder i forbindelse med proceduren.

Retten i Første Instans afviste sagen med den begrundelse, at appellanten ikke var umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede foranstaltning som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

Retten i Første Instans' begrundelse er retsstridig. Retten har ikke taget hensyn til, at indgreb i intellektuelle ejendomsrettigheder i sig selv medfører en umiddelbar og individuel berøring, der indebærer, at nogen er umiddelbart og individuelt berørt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF. Det ligger i et patents natur, at én bestemt person tildeles en eneret for en begrænset periode. En sådan eneret kan i sagens natur udelukkende tildeles én bestemt person. Der er ingen andre, der kan udøve en sådan eneret: et indgreb i denne ret i form af en fællesskabsforanstaltning indebærer derfor, at der er tale om en umiddelbar og individuel berøring.

Rettens argument om, at der findes andre udbydere af elektroniske bompengesystemer ud over appellanten, som under visse omstændigheder ville kunne blive påvirket på samme måde som appellanten, og at appellanten derfor ikke er umiddelbart og individuelt berørt, er ikke relevant. Det forhold, at nogen er umiddelbart og individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, kan ikke udelukkes alene med henvisning til, at der også findes andre personer, som er berørt af den omtvistede foranstaltning, såfremt sådanne personer ikke er indehavere af et patent.

Afvisningen af appellansens påstand, hvoraf det fremgår, at appellanten udvikler en ISO-CALM infrarød standard, som appellanten har vundet en pris for, indebærer en tilsidesættelse af retten til kontradiktion. Endelig er den fire år lange varighed af sagsbehandlingen uacceptabel, og udgør i sig selv en alvorlig proceduremangel.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeitsgericht Hamburg (Tyskland) den 10. april 2008 — Jürgen Römer mod Freie und Hansestadt Hamburg

(Sag C-147/08)

(2008/C 171/26)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Arbeitsgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jürgen Römer

Sagsøgt: Freie und Hansestadt Hamburg

Præjudicielle spørgsmål

1. Må de supplerende pensionsydelser, der udbetales til tidligere funktionærer og arbejdere ved Freie und Hansestadt Hamburg samt til disses efterladte, og som er reguleret ved 1. Ruhegeldgesetz (herefter »1. RGG«), der er vedtaget af Freie und Hansestadt Hamburg, anses for »udbetalinger [...] fra offentlige eller lignende ordninger, herunder offentlige ordninger for social sikring og social beskyttelse eller lignende ordninger« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 2000/78/EF — om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (!) — med den følge, at det nævnte direktiv (herefter »direktivet«) ikke finder anvendelse inden for det anvendelsesområde, der omfattes af 1. RGG?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, spørges:
 - 2.1. Må de bestemmelser i 1. RGG, som ved beregningen af pensionsydelsernes størrelse skelner mellem gifte pensionsmodtagere, på den ene side, og alle andre pensionsmodtagere, på den anden side, og i den forbindelse stiller gifte pensionsmodtagere fordelagtigere — i det konkrete tilfælde i forhold til personer, som har indgået et registreret partnerskab med en person af samme køn i henhold til Forbundsrepublikken Tysklands Lebenspartnerschaftsgesetz (lov om registrerede partnerskaber) — anses for »national[e] ret[sforskrifter] vedrørende civilstand og ydelser, der er afhængige heraf«?
 - 2.2. Såfremt det foranstående spørgsmål besvares bekræftende, spørges:

Medfører dette, at direktivet ikke finder anvendelse på de nævnte bestemmelser i 1. RGG, skønt selve direktivet ikke indeholder nogen tilsvarende begrænsning svarende til grundene i betragtning 22?
3. Såfremt spørgsmål 2.1. eller 2.2. besvares benægtende, spørges:

Er § 10, stk. 6, i 1. RGG — hvorefter pensionsydelser for gifte pensionsmodtagere, som ikke vedvarende lever adskilt, beregnes under fiktiv anvendelse af skatteklasse III/0 (der er fordelagtigere for skattepligtige), hvorimod pensionsydelsene for alle andre pensionsmodtagere beregnes under fiktiv anvendelse af skatteklasse I (som er ufordelagtigere for skattepligtige) — i strid med direktivets artikel 1, jf. artikel 2 og

artikel 3, stk. 1, litra c), i forhold til en pensionsmodtager, som lever i registreret partnerskab med en person af samme køn og ikke lever vedvarende adskilt fra denne?

4. Såfremt spørgsmål 1 eller spørgsmål 2.2. besvares bekræftende, eller spørgsmål 3 besvares benægtende, spørges:

Er § 10, stk. 6, i 1. RGG da i strid med artikel 141 EF eller med en almindelig grundsætning i fællesskabsretten på grund af de i spørgsmål 3 nævnte bestemmelser eller disses retsvirkninger?

5. Såfremt spørgsmål 3 eller 4 besvares bekræftende, spørges:

Medfører dette, at også en pensionsmodtager, som lever i et registreret partnerskab med en person og ikke vedvarende adskilt fra denne, kan kræve, så længe § 10, stk. 6, i 1. RGG ikke er ændret ved en ophævelse af den anfægtede forskelsbehandling, at blive behandlet som en gift pensionsmodtager, der ikke lever vedvarende adskilt fra ægtefællen, ved beregningen af pensionsydelse? Gælder dette i bekræftende fald — forudsat direktivet finder anvendelse, og spørgsmål 3 besvares bekræftende — også allerede før udløbet af fristen for direktivets gennemførelse i henhold til dettes artikel 18, stk. 1?

6. Såfremt spørgsmål 5 besvares bekræftende, spørges:

Gælder dette i overensstemmelse med præmisserne i Domstolens dom i sag C-262/88 (Barber) med den begrænsning, at ligebehandlingen ved beregningen af pensionsydelse kun skal sikres for så vidt angår de andele af pensionsydelse, som pensionsmodtageren har krav på fra den 17. maj 1990?

(¹) EFT L 303, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 14. april 2008 — Siebrand BV mod Staatssecretaris van Financiën

(Sag C-150/08)

(2008/C 171/27)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Siebrand BV

Sagsøgt: Staatssecretaris van Financiën

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en drikkevarer, som indeholder en vis mængde destilleret alkohol, men som ellers svarer til definitionen i position

2206 i KN, tariferes i denne position, hvis der er tale om en gæret drikkevarer, der som følge af tilsætningen af vand og andre tilsætningsstoffer ikke længere smager, dufter og/eller ser ud som en drikkevarer, der er fremstillet af en bestemt frugt eller et andet naturprodukt?

- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, hvilket kriterium skal da finde anvendelse ved vurderingen af, om den omhandlede drikkevarer skal tariferes i position 2208 i KN som følge af, at den indeholder destilleret alkohol?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Spanien) den 15. april 2008 — Real Sociedad de Fútbol S.A.D. og Nihat Kahveci mod Consejo Superior de Deportes og Real Federación Española de Fútbol

(Sag C-152/08)

(2008/C 171/28)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Real Sociedad de Fútbol S.A.D. og Nihat Kahveci

Sagsøgte: Consejo Superior de Deportes og Real Federación Española de Fútbol

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 37 i [tillægsprotokollen af 23. november 1970 (¹) til associeringsaftalen EØF-Tyrkiet (²), vedtaget af EØF-Rådet den 23. december 1963 ved afgørelse 64/732/EØF] til hinder for, at et sportsforbund på en professionel sportsudøver af tyrkisk nationalitet, der har indgået en lovlig kontrakt med en spansk fodboldklub, anvender en regel, hvorefter klubberne i kampe på nationalt plan kun kan anvende et begrænset antal spillere fra tredjelande, som ikke er omfattet af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde?

(¹) Tillægsprotokol undertegnet den 23.11.1970 i Bruxelles og indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19.12.1972 (Samling af Aftaler indgået af De Europæiske Fællesskaber, bind 3, s. 581).

(²) Aftale om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet undertegnet den 12.9.1963 i Ankara og indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23.12.1963 (Samling af Aftaler indgået af De Europæiske Fællesskaber, bind 3, s. 541).